

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΗΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐὼν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ σ τὸ χέρι.

Ἐνατον καὶ εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνῆκοσα τέσσερα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Τοῦ Μαΐου δεκάτῃ καὶ ἑξῆς,
ἄνω κάτω καὶ ἡ Βιέννα καὶ ἡ Ρώμη.

Χίλια καὶ τρακόσα καὶ ἑνα,
καὶ ὅλα κάπως μπερδεμένα.

Περὶ Σάσωνος κουδέντα
βλακεντίων μέ πατέντα.

Α'.

- Φ.— Πηγαίνεις διόλου' στὴ Βουλὴ;
Π.— Ὁχι, δὲν πάω, Φασουλῇ.
Φ.— Ἀκουσες γιὰ τὸν Σάσωνα...
Π.— Γιὰ ποιόν;
Φ.— Γιὰ μιὰ νησίδα.
Π.— Ποτέ μου δὲν τὸν ἄκουσα, ποτέ μου δὲν τὸν εἶδα.

Φ.— Αὐτὸς ὁ Σάσων, ὅπως λέν, εἶν' ἕνα ξερονῆσι,
ποῦ δὲν ἐπῆγε πώποτε κανεὶς νὰ κατοικήσῃ.
Εἶν' ἕνα μέρος, Περικλῆ, ποῦ κλείνει τὸν Αὐλῶνα
καὶ προκαλεῖ συζήτησιν καὶ γλωσσικὸν ἀγῶνα.

Οἱ μὲν τὸν λέν ἀρσενικό,
οἱ δὲ τὸν θέλουν θηλυκό.
Κι' ἀνοίγουν τὴν Γραμματικὴν
μικροὶ τε καὶ μεγάλοι...
ὁ Σάσων λένε μερικοί,
ἡ Σάσων λέγουν ἄλλοι.

Μὰ καὶ σύ, ξυλένγε νάνα,
ποίου γένους θέλεις νάνα;

Π.— Γιὰ τὸν Σάσωνα δὲν δίνω μήτε κάλπικο λεφτό,
μὰ καὶ οὐδέτερος ἂν εἶναι, δὲν σκοτίζομαι γι' αὐτό.

Φ.— Πῶς καὶ ὁ Σάσων, χασομέρη,
διόλου δὲν σ' ἐνδιαφέρει;
Πῶς σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρρα
χάσκεις ἀπαθῶς καὶ σὺ
καὶ δὲν δίνεις μιὰ πεντάρρα
καὶ γιὰ τοῦτο τὸ νησί;

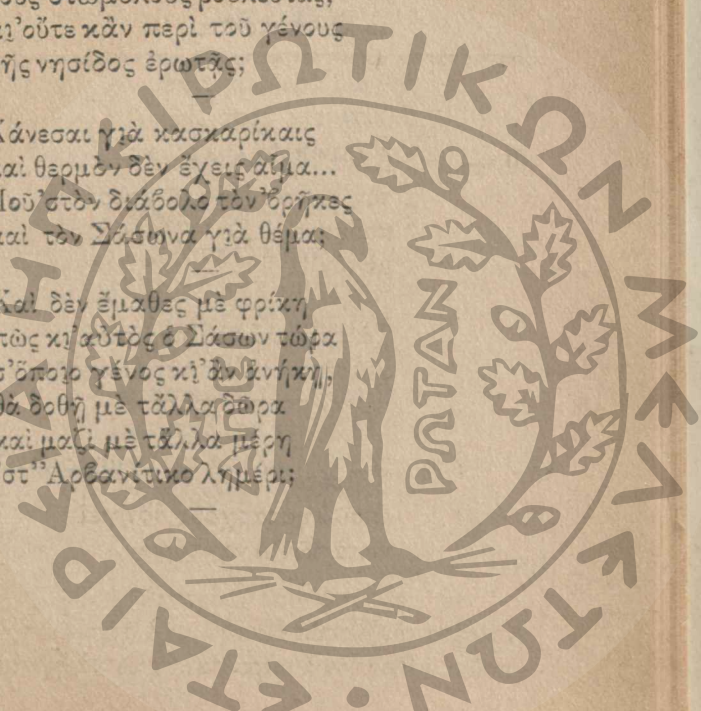
Πῶς τοσοῦτον ἀφελῆς
περὶ Σάσωνος λαλεῖς,
καὶ δὲν βλέπεις ἐξηγμένους
τοὺς στωμύλους βουλευτάς,
κι' οὔτε κἀν περὶ τοῦ γένους
τῆς νησίδος ἐρωτᾷς;

Χάνεσαι γιὰ κασκαρίκαις
καὶ θερμὸν δὲν ἔχεις αἷμα...
Ποῦ' στὸν διάβολο τὸν ὀρέγες
καὶ τὸν Σάσωνα γιὰ θέμα;

Π.—

Φ.—

Καὶ δὲν ἔμαθες μὲ φρίκη
πῶς καὶ αὐτὸς ὁ Σάσων τῶρα
σ' ὅποιο γένος καὶ ἀνδρὶ καὶ
θα δοθῇ μὲ τὰλλα ὅωρα
καὶ μαζί μὲ τὰλλα μέρη
'στ' Ἀρβαντικὸν λήμερι;

Η. — Καί γι' αὐτό, μωρέ, χολιάζεις,
καὶ θυμόνεις καὶ σκυλιάζεις;
Πῶς καὶ τοῦτον δὲν τὸν γράφεις στὴν ξυλένια σου πα-
μὰ τὸν νοῦ σου βασανίζεις τούνα,
κι' δλοένα κοκκινίζεις
ὡσὰν εἶδος παπαροῦνα;

Φ. — Σάσων Σάσων, σὲ πονῶ,
καὶ τὴν τύχη σου θρηνῶ.
Σάσων νῆσε,
ἄρρηγ' εἶσαι,
κὰν ἀρχαῖος θῆλυς βράχος,
ἀκατοίκητος, μονάχος;

Σάσων Σάσων δυστυχῇ,
ποῦσαι θέμα τῆς ἡμέρας,
καὶ 'στοῦ κράτους τοῦ πατέρας
φέρνεις τόση ταραχῇ.

Ποῖδ' ἐπήγαινε σιμά του;
κι' ὅμως τώρα τ' ὀνομά του
ἀναγράφεται συχνάκις.

Τώρα πιά καὶ σὺ τὸν ξέρεις,
κι' ὁ Πρωθυπουργὸς Δευτέρης
κι' ὁ πολὺς Μαρκαντωνάκης.

Εἶσαι τώρα καὶ τί
καὶ δεινὸν γεννᾷς ἀγῶνα...
ὅποιος ἔχει τὸν Αὐλῶνα
καὶ τὸν Σάσωνα ζητεῖ.

Σάσων Σάσων, μὲς στὴ ζάλη
καὶ 'στοὺς σάλους τοὺς δεινούς,
ἄς γενῆς καὶ σὺ χαλάλι
γιὰ τοὺς φίλους Ἀλθανούς.

Καὶ σὺ πρέπει νὰ θρηνηῖς
κι' ἐλεγεία νὰ τονίσῃς,
φίλε συνομήλικε.

Δόλιε Σάσων θηλυκέ,
Σάσων μας ἀρσενικὲ
κι' ἀρσενικοθήλυκε.

Τῆς Ἀρβανιτιάς τ' ἀσκέρι
καὶ γιὰ σὲ θὰ ξεκινήσῃ,
κι' ἐρεθίζουν τὸν Δευτέρη
καὶ γι' αὐτὸ τὸ ξερονήσι.

Καὶ τοῦ λένε: ξανακτύπα
ἓνα κι' ἄλλον παρλαπίπα,
κι' ὅσους λὲν γιὰ τὴν Ἑλλάδα πῶς χωρὶς τὸν Σάσωνα
θὰ τὴν δοῦν ἐλάσσονα.

Π. — Μὰ δὲν μοῦ λές, ἀγαπητέ,
ποῖος τὴν σκέψι του ποτὲ

ἔμπορε νὰ βασανίσῃ
γι' αὐτὸ τὸ ξερονήσι;

Γιὰ τοῦτον τὸν ξερότοπο, γι' αὐτὸν τὸν ἀκατοίκητο,
τὸν κύριο Πρωθυπουργὸ πειράζουν τὸν ἀνίκητο;
Τώρα ποῦ τῶχει μπόλικο καθένας τὸ ψωμί
γιὰ καὶ πέτραις μοναχὰ τί τάχα μᾶς πειράζει;
τόσα καὶ τόσα δώσαμε σὲ φίλους καὶ σὲ μή,
καὶ τώρα γιὰ τὸν Σάσωνα θὰ βάλωμε μαράζι;

Γιατί σκοτίζεσαι καὶ σὺ μ' αὐτὸν τὸν παλῆο — Σάσωνα;
ἔμεις μὲ τὸν Πρωθυπουργὸ
θὰ ναυπηγήσωμεν Ἀργῶ
γιὰ δέρατα χρυσόμαλλα καθὼς καὶ τὸν Ἰάσωνα.

Περίστασις ἀνώμαλος
κι' ὅλοι μπουμπουνισμένοι,
ἀλλὰ κριὸς χρυσόμαλλος
ἐκεῖ μᾶς περιμένει.

Παρατῶ σαχλοπατράχους
τῆς Ἀθήνας, καὶ ταχὺς
'στοῦ ξερονήσιου τοὺς βράχους
ἀνεβαίνω τοὺς τραχεῖς.

Γύρω στήνει πόνου μνήμα
μιά πολυπαθοῦσα πλάσις,
κι' ἀποκάτω μου τὸ κύμα
μᾶς ἱστορικῆς θαλάσσης.

Καὶ φωνάζω διατόρως:
ἄς δοθῇ κι' αὐτὸς ὁ χώρος
'στῆς Ἀρβανιτιάς τὰ πλήθη,
ποῦ τὰ τ' ἔναξ προῶρος
κι' ἄψε σῶσε διελύθη.

Βλέπω μὲς στὴν Ἀλθανία
γιὰ πολιτισμὸ μανία,
νέα πλάσι, νέα ζύμη.

Καὶ τὴν κλαίω γοερὰ
καὶ φωνάζω θλιθερά:
αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

Ἄναψες παντοῦ φωτιά,
κακομοίρ' Ἀρβανιτιά,
κι' ἔγινες κοιλὰς κλαυθμῶνος.

Πλὴν ἡ νέα μας Ἑλλάς
μὲ τὰς νίκας τὰς πολλὰς
μένει βοηθός σου μόνος.

Αὐτὴ σήμερον ἀκόμα,
ποῦ σὲ τριγυρνοῦν σὰν πτώμα
τόσοι σκύλοι λυσσαλέοι.

Οἱ Μαγυράροι καὶ οἱ Φρατέλοι γίνονται μαλλὰς κουδάρια
καὶ ἓνας Φασουλῆς μουντζόνει καὶ μὲ χέρια καὶ ποδάρια.

Τούτῃ σ' ἐλεεῖ μονάχη,
ποῦ τὰ τόσα τῆς ἐλέη
γιὰ μικροὺς μεγάλους τάχει.

Βλέπω γύρω καταγίδα,
καίει καὶ φεγγοβολεῖ
τῆς προσόδου τὸ καμίνι.

Κι' ὥσως ὥσως παρ' ἐλπίδα
καμμιὰ μέρα, Φασουλῆ,
μόν' ὁ Σάσων νὰ τῆς μείνῃ.

Εἰς τοῦ Σάσωνος τοὺς βράχους λησιμονῶ τοὺς Ἀθηναίους,
κι' Ἀργοναύτας βλέπω νέους
μὲ Δευτέρη Κυβερνήτη
νὰ τραβοῦν γιὰ τὸν Αἰήτη.

Τῆς Ἀργοῦς θαλασσοπόροι
γιὰ Κολχίδες βάζουν πλώρη,
καὶ γυρίζουν ἀπ' ἐκεῖ
νικηφόροι θρυλικοί,
καὶ κρατοῦν ὡς νίκης γέρας
τὸ χρυσόμαλλον τὸ δέρας.

Β'.

Φ. — Πλούτου παράγοντας τοσοῦτους κόπους
θὰ τοὺς ἴδωμε θάττον ἢ βράδιον,

ὅμως ἄς ἴδωμεν κι' ἐμεῖς προσκόπους,
μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ λάμπον Στάδιον.

Γιὰ κύτταξέ τους καὶ σύ, κεφάλι,
μᾶς ἐκθαμβόουν μ' ἔργα μεγάλα,
δύναμις νέα, σφρίγος, πυγμή,
χαλὸν καὶ κτίζουν ἀντιστασιμεί.

Νέα νεότης πολλὰ σικάρνει,
κι' ἐγὼ γιὰ τοὺς κόβω καὶ ράβω,
κι' ὅλος ὁ κόσμος τὴν καμαρώνει
κι' ὅλος ὁ κόσμος τῆς λέει: μπράβο.

Μπράβο τους, εὐγε τους... ποῖα νεότης!...
κι' αὐτὸς, ποῦ βλέπεις, βρὲ κουτσουμπόλη,
θάναι τοῦ μέλλοντος ὁ στρατιώτης,
κι' ὥσως ἐκεῖνος πᾶσι 'στὴν Πόλι.

Νὰ κι' ὁ Δευτέρης, νὰ κι' ὁ Κρητικός,
πρόσκοπος πρῶτος στὴν προκοπή,
νέων προσκόπων θαυμάζει νίκας
καὶ τοὺς προσκόπους ἐπισκοπεῖ.

Τὸν λιθανίζουν ντόπιοι καὶ ξένοι,
μὲ τόσους κόπους δὲν ἀπαυδᾷ,
κάνουν γεφύρια καὶ τὰ διαβαίνει,
στήνουν παλούκια καὶ τὰ πηδᾷ.

Τώρα θά πέση φωνάζουν τοῦτοι,
πιάστε τον κι' ἔπεςε φωνάζουν ἄλλοι,
ὅμως ἐκεῖνος, μωρὲ τσιφούτη,
εἶναι σὰν λάστιχο καὶ σὰν ἀτσάλι.

Κι' ἐγὼ γι' αὐτὸν τὸν πρόσκοπο τὸν σθέρκο μου θά βγά-
δοῦμαι κι' αἰσθητήριο πολιτικὸ μεγάλο, [λω,
κι' ἔτσι μ' αὐτὸ τὸ θαυμαστὸν καὶ νέον αἰσθητήριον
ἔγινε, Περικλέτο μου, καλῶν ἀναδρυτήριον.

Καὶ προβλέπει καὶ προκρίνει
κι' ἐν πολέμῳ κι' ἐν εἰρήνῃ
ὅσα παραβλέπουν τόσοι,
ποῦ δὲν ἔχουν δράμι γνῶσι.

Με τὴν αἰσθησὶν ἐκείνην
τοῦ προβλέπειν καὶ προκρίνειν
μειδιᾷ νυχθημερὸν
κι' εἶναι πανταχοῦ παρών.

Κι' ἀπὸ τώρα κρυφολέει' στοῦ Πρωθυπουργοῦ τ' αὐτὶ
μιὰ προαίσθησις μεγάλη
πῶς δικό του βουλευτὴ
κι' αὐριο θά ξαναβγάλῃ.

Π.— Γι' αὐτὰ κι' ἄλλα, παπαρδέλα,
'στὸ δεξί μου χέρι πέρνω
μιὰ μεγάλη μαναβέλα,
καὶ σὲ δέρνω καὶ σὲ δέρνω.

Θρηγολογῶ καὶ πάλι τῶν Ἀλδανῶν τὸ χάλι.

Ἐαφνικὸ μὲς' στὸ Δυρράχι,
ποῦ κι' Ἀνατολὴ καὶ Δύσις
σὰν χαμένα τώρα τᾶχει,
κι' ἀγριεύει πᾶσα κτίσις.

Μὲς' στῆς τόσαις καταιγίδες
ἔστριψαν τοῦ Βῆδ' ἢ βίδες,
καὶ κυττῶ τὸν Ἡγεμόνα
νὰ γυρνᾷ χωρὶς Κορῶνα.

Τὸν ἐξύπνησ' ἕνας κρότος
ἐπαναστατῶν φρικτός,
κι' ὁ γιατρός του πρῶτος πρῶτος
τῶστριψε διὰ νυκτός.

Ποῦ τὸ Στέμμα τῆς εὐκλείας;
τῆς κλεινῆς του Βασιλείας
ἐξεφύλλισαν τὰ ρόδα

Τὸν ἀφίνουνε πιστοὶ
κι' ἀγνωστοὶ του καὶ γνωστοὶ,
τὸν ἀφίνει κι' ὁ Μπιμπδόδα.

Κλάψατέ τον... συμφορὰ του!..
ἔπεςε' στ' Ἀνάκτορά του
βαρβατλία δυνατὴ.

Κι' αὐτὸς τρέμων ἄρον ἄρον
λιμασμένων Σκιπετάρων
τὴν Κορῶνα παραιτεῖ.

Ποῖος ἐπίστευε ποτέ του γιὰ τὸν Βῆδ' τὸν δοξασμένο
πῶς θά τὸν τρομάξουν ἔτσι;
παρ' ὀλίγον τὸν καὶ μένο
νὰ τὸν κάνουν κοκορέτσι.

Καὶ δοᾷ φωνὴ μεγάλη:
πιθάνον χωρὶς κεφάλι
καμμιά' μέρα νὰ ἔρεθῇ
ὅποιος' στὸν δεινὸν ἀγῶνα
τὴν ἀνώδυνη Κορῶνα
τῆς Ἀρβανιτιᾶς ποθεῖ.

Τίποτ' ἄλλο παρὰ θρήνους γιὰ τὸν Ἡγεμόν' ἀκοῦς,
πιάνουν καὶ τῆς Ὀλλανδίας τοὺς ἀξιωματικούς,
κι' ὅπως νὰ μᾶς ἀναγγεῖλῃ μῆνυμα καμμιάς ἡμέρας
πῶς τοὺς πέρασαν καὶ τοῦτους διὰ στόματος μαχαίρας.

Δαίμων ἄγριος ὀρχεῖται
'στ' Ἀρβανίτικο λημέρι...
γειὰ σας, ἱερολοχίται,
κι' ὅλοι τὸ σπαθί' στὸ χέρι.

Γιὰ τὸν Πῶπ τῶν Ἀθηνῶν, ὑποψήφιον κ' εἰνόν.

"Ἀσπρο καὶ' στοῦ Πῶπ τὴν κάλπη, ποῦχει πένα, ποῦχει
ποῦχει χάρι, ποῦχει σκῶμμα, [στόμα,
καὶ προσόντα βουλευτοῦ καὶ παντοῖα καὶ πολλὰ
κι' ὅπως ὁ Πρωθυπουργὸς διαρκῶς χαμογελᾷ.
"Ἀσπρο' στὸν μικρὸν τὸδέμας, πλὴν ἐν πρώτοις μαχητὴν,
κι' ἕνα σοβαρὸν συνάμα κι' εὐθυμον συζητητὴν.

"Ἀσπρο καὶ' στοῦ Πῶπ τὴν κάλπη, ποῦναι διάβολος' ἔν- [πνός,
γιὰ νὰ λήῃ τοῦ Λευτέρη: νὰ καὶ' λίγος μαϊντανός.
"Ὁφελεῖ τὸ χωράτὸ καὶ τοῦ σκώμματος τὸ βέλος,
καὶ σπουδαία καὶ φαιδρά
ἢ Βουλὴ νὰ παραδῶρ,
θὰ χαρῇ κι' ὁ Βενιζέλος.

Καλὸν εἶναι πότε πότε καὶ τοὺς φέροντας τὰ πρῶτα
καὶ τοὺς τίτλους τοῦ τρανοῦς
νὰ τοὺς κάνωμε καρότα,
κάρδαμα καὶ μαϊντανούς.
"Ἀσπρο καὶ' στοῦ Πῶπ τὴν κάλπη, γιὰ νὰ λήῃ καθενός,
ἐποῦ θέλει νὰ μπη σ' ὅλα, νὰ καὶ' λίγος μαϊντανός.